

ရှား
ကတ္တီယပျို့.

ဣတ္ထိယပျို့

အခန်း(၁)

ဒီတောင်ပေါ်နေရာလေးကနေ ကြည့်လိုက်ရင် မြင်မြင်သမျှတွေ ဟာ သာယာလှပပြီး စိမ်းညို မည် :မှောင်နေကြတာ။ အတန်းလိုက်ရှည်လျားစွာ မျက်စိတစ်ဆုံးရှိနေသော တောင်တန်းတွေ ကလည်း ပတ်ပတ်လည်ဝိုင်းရံထားပြီး ရာသီဥတုအေးမြသော ဒီဒေသလေးဆီ ပြောင်းလာခဲ့ရခြင်းအတွက် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ကျေနပ်မှု ဖြစ်မိတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါ။

စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကနေ ထွက်ပြေးလွင့်စဉ်လာခဲ့ရသော မွေးအတွက် မဖွံ့ဖြိုး သေးသော ဒီတောင်ပေါ်ရွာလေးက စိတ်ချမ်းသာစေသည်။ ရန်ကုန်မြို့သူမြို့သားများ လို ဟန်ဆောင် မျက်နှာဖုံးတွေ ကြားမှာ ပိတ်လှောင်ခံထားရခြင်းမရှိ။ ပကတိရိုးသားဖြူစင်မှုကို သူတို့မျက်နှာများ တွင် မြင်တွေ့ နေရသည်။

မွေးအတွက် ရွေးချယ်ဝယ်ယူပေးထားသော အုတ်တိုက်လေးကလည်း ထစ်ထပ်ပြားပြားလေးမို့ တစ်ယောက်တည်းသမားအတွက် မကျဉ်းလွန်းမကျယ်လွန်းလေး။ ကိုကြီးက ပကာသနနရှိသော ဒီဒေသနှင့် ဒီအိမ်ကို မနှစ်သက် ပေမယ့် မွေး ဆုံးဖြတ်ချက်မို့ လိုက်လျောစွာပင် သဘောတူခဲ့သည်။

အင်းလေ ဒီတစ်ခုလောက်တော့ မွေးကို သူလိုက်လျောသင့်တာပဲ။ သူ လုပ်ခဲ့သမျှ ဆိုးရွားလွန်း သော ကိစ္စတွေ ကိုတောင် သူ့ကိုချစ်စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ မွေး အတတ်နိုင်ဆုံး ခွင့်လွှတ်ခဲ့တာပဲလေ။

ခုတော့ မွေးဘဝက မမြင်ချင် မတွေ့ ချင်တာတွေ ထံမှ ရှောင်ပြေးလာခဲ့သော် လည်း တကယ် တမ်းမှာ ရင်တွင် :တစ်နေရာမှာ အပူမီးကတော့ တငွေ့ငွေ့နှင့်လှိုက်လောင်နေဆဲ။ အချိန်မရွေး ဖုန်းခနဲ

ထတောက်လိုက်ဖို့ရာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတုန်း အနေအထားတွင် ဖြစ်သည်။ အဲဒီ
မီးတွေ ကို အပြီးသတ် ငြိမ်းသတ်လိုက်ချင်ပေမယ့် အချိန်ကာလတစ်ခုလောက်တော့
ကြာမြင့်ဦးမယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ့်ဘာ သာသိနေ၏ ။

စိတ်နှစ် မြုပ်ထားဖို့အကောင်းဆုံးအ ဖြစ် မွေးချစ်သော ပန်းကလေးများ
ကို ရွေးချယ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ထပ်တိုက်လေး၏ နောက်ဘက်ခြံခြမ်းက
လေးစကကျော်ကျယ်သည်မို့ ပန်းပင်လေးတွေ ကို စိုက် ပျိုးဖို့ရာ သင့်တော် သည်။
အဒိကစိုက် ဖြစ်တာကတော့ မွေး သိပ်နှစ်သက် သည့်နှင်းဆီတွေ ပါပဲ။ နှင်းဆီ ကို
အရောင်စုံစိုက်ထားပေမယ့် မွေး အကြိုက်ဆုံးနှင်းဆီဝါများ ကတော့ အများ ဆုံး
ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ။

ခြံနောက်ဘက်အစပ်ကနေ ရဟံကည့်လိုက်ရင် တောင်တန်းတွေ က
တမျှော်တခေါ် မည် ၊ မှောင်ညှို့တန်းနေကြသည်။ အခု မွေးရပ်နေသော
နေရာလေးက မြင်ရသော ရှုခင်းကတော့ အလှပ ဆုံးပဲပေါ့။ ဟိုးအောက်ခြေဆီ
နိမ့်ဆင်းသွားသော ဘက်ခြမ်းဆီမှာ ထင်းရှူးပင်အုပ်တွေ ကိုလည်း လှမ်း
မြင်ရသည်။ အတန်ငယ်ကျယ်ပြန့်သော ပြာလဲ့လဲ့ရေအိုင်လေးကိုလည်း
အပေါ်စီးကနေ လှပစွာမြင်နေ ရသည်။

လောကထဲက ဘုံနန်းလေးတစ်ခုဆီ ရောက်ရှိနေရသလို
စိတ်ကြည်နူးမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်တာက တော့ သေချာ၏ ။

‘မွေးရေ ဟိုဘက်က အပင်တွေ ရေလောင်းပြီးရင် မညို ပြန်မယ်နော်၊
အိမ်မှာ အငယ်မက နေ မကောင်း ဖြစ်နေလို့လေ’

အရေး အကြောင်းရှိလျှင် အဖော်ရအောင်ဆိုပြီး
ကိုကြီးငှားပေးထားခဲ့သည့် မညိုက မနက်ဆို လာပြီး ညနေဘက်ဆို
သူ့အိမ်သူပြန်တတ်မြဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် နှစ် လောက်တည်းက မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရသော
မညိုသည် ကလေးသုံးယောက်တာဝန်ကို တစ်ယောက်တည်းသယ်ပိုးနေခဲ့ရတာ

သနားစရာပါ။ ဒါပေမဲ့ မညိုဟာ မွေးထက်စာရင်တော့ အချိန်ကာလပိုကြာစွာ
ယောက်ျားဆီက အချစ်တွေ ကို ခံယူခဲ့ဖူးသည့် ပုံမျိုးပါပဲ။

‘ပြန်လေ မညို၊ ဒါနဲ့ အငယ်မအတွက် ဆေးခန်းသွားဖို့ ငွေတွေ ဘာတွေ
လိုနေဦးမယ်၊ ပြန်ခါနီး ရင် မွေးဆီ ဝင်ခဲ့ဦးနော်’

အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားဟန်နှင့် မညိုက ခေါင်းကိုဖြည်းလေးစွာ
ညိတ်ပြသည်။ ညနေစောင်း လေပြည်ကြောင့် ကိုယ်တွင် ကပါ
လှိုက်ခနဲအေးစိမ့်သွားသည်မို့ မွေးလည်း အိမ်ဘက်ဆီပြန်လျှောက် လာလိုက်၏ ။

ဗီရိုထဲက ငါးထောင်တန်လေးရွက်ထုတ်ယူလာပြီး
အနွေးထည်အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက် သည်။ ဒီရွာလေးမှာ က
ဆေးခန်းကြီးရယ်လို့ ကြီးကြီးမားမား ရှိတာမဟုတ်။ ကျန်းမာရေး ဆေးပေးခန်း
လေးတစ်ခုပဲရှိတာ။ ရောဂါနည်းနည်း ကြီးလျှင် ဟိုးတောင်ခြေက မြို့ငယ်လေးထိ
နှစ် နာရီလောက်ကြာ အောင် ဆိုင်ကယ်နဲ့သွားပြကြရတာ ။

ညနေစာကို ထမင်းစားချင်စိတ်မရှိသော ကြောင့်
ဆီချက်ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ထုတ်ဖောက်ပြီး ရေနွေးနှင့်စိမ်ထားလိုက်သည်။

‘မွေး မညို ပြန်တော့မယ်’

‘အင်း လောလောဆယ်တော့ နှစ် သော င်းပဲ ယူသွားဦးနော်၊
နောက်လိုမှပဲ မွေးကို ထပ်ပြောပေါ့’

မညို ပြန်သွားပြီးတော့ မွေး အရင်ဆုံးတွေ မိတာ ငွေကြေးကိစ္စပဲ
ဖြစ်သည်။ သူ့အထောက်အပံ့ ကို တစ်လတစ်ခါ ရနေပေမယ့် မွေးစိတ်ထဲမှာ
မသတိချင်။ ပိုက်ဆံနဲ့တိုင်းတာသော အိမ်ထောင်ရေး တစ်ခုကိုလည်း မွေး
မမက်မောချင်တော့။ မွေးလိုချင်ခဲ့တာ မွေးတစ်ယောက်တည်းအပေါ် ထားရှိသော
သူ့အကြင်နာ သူ့မေတ္တာ။

မွေးတစ်ယောက်တည်းပဲ အပိုင်လိုချင်ခဲ့တာနော်။

တခြားသူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဝေစား မျှစားလုပ်ပြီး နိမ့်ကျသော
ဘဝမျိုးနဲ့ရပ်တည်နေထိုင်ချင်ခဲ့တာမဟုတ်။ မွေး ပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့တာ သူငွေ
ကြေးပကာသနတွေ မဟုတ်ပါ။ သူယုယမှုတွေ နဲ့ ဘဝကြီးကိုဖြတ်သန်းချင်ခဲ့တာ။
သူ့ကို နှလုံးသားနဲ့ ရင်းပြီး မြတ်နိုးစွာချစ်ခင်ခဲ့ရလို့ မွေးဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို
ရက်ရက်ရောရော ပေးဆပ်ထားခဲ့တာ။

ခုတော့ မွေးပြန်ရလိုက်တာက မတန်မရာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ပဲ
ဖြစ်သည်။ နာကျင်မှုဝေဒနာ တွေ တပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် ဒီဒေသလေးကို
မွေးထွက်ပြေးလာခဲ့ရတာ ပါ။

သူနှင့်စတင်ဆုံဆည်းခဲ့ချိန်ကတည်းက တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်ခဲ့သော
မွေးသည် ခုလို သူအနား မှာ မရှိတော့ချိန်တွင် လည်း တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာ
ပြန် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သူနှင့်အတူ ကုန်ဆုံးခွင့်ရခဲ့ သော တိုတောင်းလွန်းလှသည့် နှစ် နှစ်
ကျော်ကာလအချိန်လေးကိုတော့ မွေးဘဝမှာ နာကျင်စွာနှင့် မှတ်မိနေဦးမှာ ပါပဲ။

*

‘မွေး ကိုကြီးတို့ လက်ထပ်ကြရအောင်နော်’

မွေး လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်သွားသည်အထိ
အထိတ်တလန့်ကြားလိုက်ရသော စကား ပါ။ မွေးရဲ့
ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်လေးတွင် စိန်လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း ညင်သာစွာ
စွပ်ချပေးပြီး ကိုကြီးမျက်ဝန်းနက်နက်များ ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက
ကိုကြီးစကားတွေ ကို ငြင်းပယ်နိုင်ဖို့ရာ အင်အား တွေ ကုန်ခမ်းနေစေခဲ့သည်။

‘ကိုကြီးကိုယ်တိုင် ဒီခိုင်းဆွဲပြီး မွေးတစ်ယောက်တည်းအတွက် သီးသန့်လုပ်ပေးထားတဲ့ လက်စွပ်လေးပေါ့။ ဒါမျိုး ပုံစံတူ ဘယ်မှာ မှ မရှိဘူး’

ဖောင်းဖောင်းအိအိလေးနှင့် သွယ်တန်းရှည်လျားသော မွေးလက်သူကြွယ်လေးနှင့် ကိုကြီး ဆင်မြန်းပေးထားသော ပလက်တီနမ်အလိမ်အကွေးဒီဇိုင်းများ ဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုကြီး လိုကျိုကျတက်ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဒီလိုတောင်းပန်ခယစွာ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းဆိုနေခြင်းသည် မွေးအတွက်တော့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်လိုပါပဲ။

‘ကိုကြီး မေးတာကို ပြန်ဖြေဦးလေ မွေးရဲ့’

မွေးရဲ့ မေးဖျားလေးကို ဆွဲယူပင့်မော့စေလျက် ကိုကြီးအားမလိုအားမရ မေးခဲ့တုန်းက မွေး မျက်ဝန်းမှာ ရစ်သီနေတဲ့မျက်ရည်စတွေ ကို ကိုကြီးမြင်တွေ သွားခဲ့ဖူးသည်။

‘ဟင် မွေး ဘာ ဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာ ဖြစ်လို့ မျက်ရည်တွေ ဝဲနေတာလဲ မွေး၊ ကိုကြီး ဘာများ အမှာ လုပ်မိလို့လဲကွယ်’

‘ဟင့်အင်း ကိုကြီး ဘာမှမမှာ ပါဘူး၊ မွေးကသာ ကိုကြီးဆီက လက်ထပ်ခွင့်ကို အိပ်မက်မက် နေသလိုမျိုး ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရလို့ ဝမ်းသာလွန်းသွားတာပါ။ ဒီမျက်ရည်စတွေ က ကြည်နူးမှု ကြောင့် ဖြစ်လာရတာ ပါ ကိုကြီးရယ်’

ကိုကြီး ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်လျက် မွေးတိုးတိုးဖွဖွ ဖြေရှင်းပြတော့ တင်းကျပ်စွာ ဖက်လိုက် သော ကိုကြီးလက်များ ကြားမှာ မွေး အသက်ရှူပင် မှာ သွားရ၏ ။

‘ကိုကြီးကို အဲလောက်တောင်ပဲ ချစ်သလား’

ကိုကြီးမေးခွန်းဟာ မွေးပြန်ဖြေဖို့ မလိုအပ်မှန်း သေချာသော စကားတစ်ခွန်းသာ ဖြစ်သည်။ ကိုကြီးကို မွေးအသက်လောက်ချစ်မြတ်နိုးမှန်း ကိုကြီး အသိဆုံးပါ။ မွေးအတွက် ခုအချိန်မှာ ကိုကြီးက သာ မွေးကမ္ဘာ မွေးဘဝ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုကြီးကလွဲပြီး ဘယ်သူကများ သိနိုင်ဦးမှာ လဲလေ။

မိဘမောင်ဖွားမရှိသော တစ်ကောင်ကြွက် မွေးအတွက် မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်လိုပုံ ဘယ်လိုအပြင် အဆင်မျိုးနှင့် ကျင်းပရင်ကောင်းမလဲဆိုပြီး တီးတိုးတိုင်ပင်ဖော်ပင် မရှိခဲ့။ အစစအရာရာ ကိုကြီးကသာ လိုက်စီမံပေးခဲ့ရသည်။

ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ဟိုတယ်ခန်းမကြီးတစ်ခုကို ကိုကြီးငှားရမ်းသည်။ မင်္ဂလာပွဲတွင် ဝတ်ဆင်ရန် ထိုင်မသိမ်းဝတ်စုံအပ်ဖို့ နာမည် အကြီးဆုံး ဒီဇိုင်းနာထံ ကိုကြီးကိုယ်တိုင်ခေါ်သွားပေးသည်။

‘ကိုကြီးကတော့ ရွှေအိုရောင်လေး ဝတ်စေချင်တယ် မွေးက ရော’

‘မွေးက ပန်းနုရောင်လေး ဝတ်မလားလို့ စဉ်းစားထားတာကိုကြီးရဲ့’

‘ပန်းနုရောင် လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မွေးအသားရောင်က

ဖြူဖွေးဥနေတာမဟုတ်ဘဲ ဝါဝါဝင်းဝင်း လေးမို့ ကိုကြီးကတော့ ရွှေဘိုရောင်လေးနဲ့ ပိုလိုက်မယ်လို့ ထင်တယ်လေ’

ကိုကြီးက လိုက်ဖက်တယ်ဆိုပြီး ရွေးချယ်ပေးနေသည့်အရောင်ကို မွေးမှာ ပြန်လည်ငြင်းဆန်ဖို့ ဘယ်လိုတတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ မွေး ပန်းနုရောင်ဝတ်ချင်တယ်ဆိုသည့်ဆန္ဒဟာလည်း ကိုကြီးအကြောင်းပြ ချက်ကောင်းကောင်းနှင့် ငြင်းပယ်မှုအောက်မှာ ငြိမ်သက်လဲလျောင်းသွားရပြီလေ။

မိတ်ကပ်ပြင်ဆရာဆီမှာ လည်း ဘယ်လိုလေးပြင်ပေးပါနော်၊ အရမ်းကြီးကာလာတွေ မထည့်နဲ့၊ ဘာဘာညာညာတွေ ဝင်ရောက်ဆရာလုပ်ခဲ့တာလည်း ကိုကြီးပါပဲ။ လှပသည့် စာချွန်လွှာလို အလိပ် လိုက် ဖိတ်စာလေးကိုလည်း ကိုကြီး သဘောကျအပ်ခဲ့ရပြီးပြီ။

‘ဒင်နာကျရင်တော့ အနီရဲရဲဂါဝန်လေး ဝတ်ပေါ့၊ ညပွဲဆိုတာ အားလုံးထဲမှာ ထင်းနေမှ ကောင်း တာမျိုး’

မွေးဘက်က ဘာမှပင်စွက်ဖက်စရာမလိုလောက်အောင်ကို ကိုကြီးက စေ့စပ်သေချာစွာ စီမံ ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ မွေးဘက်က မိဘဆွေမျိုးတွေ မရှိတော့ပြီမို့ စေ့စပ်ပွဲကိုတော့ မလုပ်ခဲ့ရပါ။ ကိုကြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းပြီး တစ်လအတွင်းမှာပင် မွေးတို့နှစ် ယောက် အတူနေထိုင်ရန် ကိုကြီးက အားချင်းစီစဉ်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မွေး နေထိုင်ရာ ကန်ထရိုက်တိုက်ငါးလွှာဆီ မင်္ဂလာပွဲပြင်ဆင်နေသော ရက်တွေ အတွင်း ကိုကြီး ညနေတိုင်းရောက်လာတတ်၏ ။

‘ဒီအခန်းကို ပြန်ရောင်းရင်ကောင်းမလားလို့ မွေးတွေ နေတာကိုကြီး’

‘ဘာလုပ်ဖို့ ပြန်ရောင်းနေမှာ လဲ မွေး။ ဘယ်လောက်ရမှာ မို့လဲ အလွန် ဆုံးရလှ သိန်းသုံးရာ ပေါ့’

‘ဪ ကိုကြီးရယ် မွေးအတွက်သိန်းသုံးရာဆိုတဲ့ ငွေပမာဏက မနည်းလှပါဘူး။ မိဘတွေ ကျန်တဲ့လက်ငုတ်လက်ရင်း ယာလေးလယ်လေးရောင်းပြီး ဝယ်ထားခဲ့ရမှန်း ကိုကြီးအသိ။ အဲဒီ တုန်းက တိုက်ခန်းဈေးတွေ က ခုဈေးနဲ့စာရင်တောင် တော် တော် နည်းသေးတယ်ဆိုပေမယ့် မွေးမှာ ဒီအခန်း လေးပိုင်ဖို့ကိုတောင်’

‘ကိုကြီး နားလည်တယ် မွေး’

ကိုကြီးက မွေးကို စကားပင်ဆုံးအောင် မပြောစေဘဲ ကြားဖြတ်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက် တော့ မွေး နဖူးစပ်လေးကို ဖွဖွနမ်း၏ ။ နဖူးကနေ ပါးမို့မို့ နောက်တော့ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းလေး။ နောက်တော့ ကျော့ရှင်းသော လည်တိုင်လေး နူးညံ့သော အနမ်းတို့သည် မွေးအတွက် ယစ်မူးချင် စရာကောင်းအောင် ကိုကြီးဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းခဲ့၏ ။

‘ကိုကြီး တော် ပြီကွာ၊ လက်ထပ်ဖို့ရက်လည်း သိပ်မလိုတော့တာကို ဒီလောက်လေးတောင် မအောင့်နိုင်တော့ဘူးလား’

နူးညံ့သော အနမ်းကနေ အဆင့်တွေ ကျော်တက်ချင်နေသော ကိုကြီး လှုပ်ရှားမှုများ အား မွှေး ငြင်းဆန်မိတော့ ကိုကြီးက အလိုမကျသလို မျက်ခုံးများ စုကျုံ့လျက် မွှေးမျက်လုံးများ ထဲထိ တည့်တည့် စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

‘မွှေးက ကိုကြီးကို မချစ်ပါဘူး’

‘အို ဒီကိစ္စနဲ့အချစ်နဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်လို့ မွှေး ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ထားခဲ့တာ တော့ အမှန်ပဲ ကိုကြီး၊ မွှေးက ကိုကြီးကိုမချစ်လိုတော့ ကိုကြီး မပြောပါနဲ့၊ ကိုကြီးကိုချစ်လွန်းလို့ မွှေးရဲ့ တစ်သက်လုံးစာ အနားမှာ နေချင်ခဲ့တာပါ’

‘ဒီလိုဆို ကိုကြီးဆန္ဒကို ဘာလို့မလိုက်လျောနိုင်တာတုန်း’

‘ကိုကြီးဆန္ဒကို မလိုက်လျောနိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊
မလိုက်လျောနိုင်သေးတာပါ ကိုကြီးရယ်၊ အချိန်မတန် အို ကိုကြီး’

မွှေးကို စကားဆက်ခွင့်မပေးတော့ဘဲ ကိုကြီးက အနမ်းများ ဖြင့် နှုတ်ပိတ်ပစ်လိုက်၏ ။ ကိုကြီး အနမ်းကို ငြင်းချင်သော ဆန္ဒမရှိသော်လည်း မွှေး ရုန်းထွက်ကြည့်မိသည်။ ကိုကြီးရဲ့ သန်မာသော လက် များ က ပခုံးနှစ် ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းချုပ်ထားသည်မို့ မွှေး ကြိုးစားသမျှ အရာမထင်ခဲ့ပါ။

ငြင်းဆန်နေမှုတွေ ကြားမှာ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ က ရောပြွမ်းနေတော့လည်း မွှေး ရုန်းကန် နေမိသော လက်လေးတွေ အင်အားလျော့နည်းလာကြ၏ ။ ကိုကြီးလည်တိုင်ဆီမှ တသင်းသင်းလွင့်ပျံ့ လာသော ရေမွှေးနံ့ကလည်း Givenchy ရေမွှေးနံ့ကလည်း မွှေးစိတ်တွေ ကို ညွှတ်နူးပျော့ပျောင်းလာ စေ၏ ။

မွေး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွယ်။

ကိုကြီးရဲ့ ပြင်းပြတဲ့ ဆွဲဆောင်မှုတွေ အောက်မှာ မွေးရဲ့နှလုံးသားလေး အရည်ပျော်ကျသွား တော့မယ်။ ကိုကြီးရဲ့ ကြမ်းတမ်းသော အချစ်တွေ အောက်မှာ မွေး ကိုယ်လုံးနဲ့နဲ့လေးဟာလည်း ကြက် ကလေးငှက်ကလေးတစ်ကောင်လိုမျိုး မလူးသာမလွန့်သာ။ နူးညံ့သော ပူနွေးလှိုက်မောမှုတွေ ကြားမှာ မွေး အတွေ့ထူးကို ကြည်နူးစွာခံယူနိုင်ရန် မျက်လုံးလေးများ ကို အလိုက်သင့်ပိတ်ထားလိုက်တော့၏ ။

ကိုကြီးရယ် မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သူကိုယ်တိုင်သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဘောင်ထဲကနေ လွတ်ထွက်သွားခဲ့ရရင်တောင် သူ့ချစ်သူကိုချစ်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားတစ်ခုတည်းကို ငဲ့ကွက်ပြီး အဆုံးစွန်ထိ ကြည်နူးကျေနပ်စွာ ပေးဆပ်ခဲ့တယ်လို့ ယုံကြည်ပေးပါနော်။

*

အခန်း(၂)

‘မညို့ အငယ်မလေး အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ’

‘ဆေးပေးခန်းက ပေးတဲ့ဆေးတော့ တိုက်ထားတာပဲ မွေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပူက သိပ်မကျချင် ပါဘူး’

‘ကလေးက ဖျားနေတာ သုံးရက်တောင်ရှိပြီနော်၊ အဖျားလည်း မကျဘူးဆိုတော့ မြို့ပေါ်က ဆေးခန်းကို သွားပြကြည့်ကြပါလားဟင်’

မွေး စကားအဆုံးမှာ မျက်နှာလေးဆီးစေ့လောက်ငယ်သွားသော မညို့မျက်နှာပေးမှာ ဝမ်းနည်း ခြင်းတွေ ပြည့်လျှံနေခဲ့သည်။
ပါးပြင်ပေါ်ကျဆင်းလာသော မျက်ရည်စက်များ ကို မညို့ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ရန် မေ့လျော့နေခဲ့ပုံပါပဲ။

‘ကျွန်မ အခြေအနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် မြို့ပေါ်က ဆေးခန်းကို သွားပြနိုင်မှာ လဲ မွေးရယ်၊ ကိုယ့် ကလေး ဒီလောက်အထိ ကိုယ်တွေ ပူနေတာကိုတောင် ဘာမှ မတတ်နိုင်လို့ ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေရ တဲ့ အနေအထားပါ’

‘အဲဒီ လိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ မညို့ရဲ့၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကျန်းမာရေး က အရေး ကြီးဆုံးပဲ၊ ပြီး တော့ ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး ကိုယ်တိုင်မွေးထုတ်ထားရတဲ့ သားသမီး၊ မွေး နားလည်ပါတယ်၊ မွေးလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပေးချင်ပါတယ်။ လောလောဆယ်တော့ မွေးမှာ ခြေစောင့်လက်စောင့်ထားထား တဲ့ ငွေရှစ်သောင်းလောက် ရှိသေးတယ် မညို့၊ အဲဒီ ထဲက ငါးသော င်းပေးလိုက်မယ်နော်၊ နောက်မှလို တာထပ်ပြောပေါ့’

‘အို မဟုတ်တာ မွေးပိုက်ဆံကို မညို့ အလကားသက်သက် မယူချင်ပါဘူး၊ ကါယ် မွေးမှာ လည်း တစ်ယောက်တည်း အဆင်ပြေအောင် နေနေရတာ မဟုတ်လား’

‘အင်းလေ မွေးတစ်ယောက်တည်းမို့ အဲဒီ ငွေတွေ က
မွေးအတွက်လောလောဆယ် သုံးစရာ မရှိ သေးပါဘူး။ မညိုတို့ဒေသက
စားသောက်စရာတွေ လည်းပေါတော့ မွေး တစ်ကိုယ်စာအတွက် ငွေ နည်းနည်း
ရှိရင် လုံလောက်နေပါပြီ’

အခန်းထဲရှိ ဗီရိုထဲမှ တစ်သော င်းတန်ငါးရွက်ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး
မညိုကို နှစ် သိမ့်ပေးနေရသေး သည်။ အမေဆိုတာမျိုးက ကိုယ့်သားသမီးအတွက်ဆို
ကိုယ့်အသက်တောင်ပေးရဲကြသူများ မို့ မညို သည်လည်း မွေးကို မျက်ရည်များ တွေ
တွေ ကျဆင်းလျက် ကျေးဇူးတွေ အကြိမ်ကြိမ် တင်နေခဲ့သည်။

‘လောလောဆယ်တော့ မညိုကလေးကို ပြုစုဖို့နဲ့ မြို့ပေါ်သွားရမှာ တွေ နဲ့
ရှုပ်နေမှာ ဆိုတော့ မွေး ဆီမလာပါနဲ့ဦး၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေကိုတော့ မွေးသိအောင်
အကြောင်းကြားပေးဦးနော်’

‘မွေးတစ်ယောက်တည်း အိမ်သန့်ရှင်းရေး တွေ ပန်းခင်းကြည့်ရတာ
တွေနဲ့ အဆင်ပြေပါ့မလား၊ မညို မလာနိုင်ရင်တောင် တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးပါမယ်။
မွေးရဲ့ကျေးဇူးတွေ က အငယ်မလေးကိစ္စ မ ဖြစ်ခဲ့ရင် တောင် မညိုအပေါ်မှာ အများ
ကြီးပါ’

မညို သားအကြီးဆုံးလေးက ဒီနှစ် ငါးတန်းတက်မှာ မို့
အလယ်တန်းကျောင်းပြောင်းရပြီ။ အဲဒီ ကိစ္စတွေ ကိုလည်း မွေးပဲ တာဝန်ယူပြီး
လုပ်ပေးထားခဲ့ခြင်း။ ဟိုးမြို့ငယ်လေးအထိ သွားတက်ရတာ ဆို တော့
မွေးသာမကူညီရင် မညိုလည်း အကြီးကောင်လေးကို ကျောင်းဆက်ထားဖို့
စိတ်ကူးမှာ မဟုတ်။ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ပညာရေး က မ ဖြစ်စလောက်
မူလတန်းလောက်နဲ့တင် ပြီးဆုံးသွားမှာ မျိုးကို မွေး သဘောမတူနိုင်ခဲ့ပါ။

မနက်အစောပိုင်းဆို ခြံထွက်သီးနှံတွေ ကို မြို့ဈေးမှာ
သွားရောင်းတတ်သည့် ဦးသာအောင်ရဲ့ ထော်လာဂျီနဲ့ ကျောင်းချိန်မီသွားနိုင်လို့

အဆင်ပြေလှသည်။ နေ့တစ်ဝက်ကျောင်းဆိုတော့ ဦးသာ
အောင်ဈေးသိမ်းအိမ်ပြန်ချိန်မှာ လည်း အဆင်သင့်ပင် ရွာပြန်လိုက်လာရုံ။

အလတ်မလေးကတော့ အသက်သာ ကိုးနှစ် ကျော်သွားရော။ ခုထိ
ကကြီးခခွေးတောင် မသင် ပေးနိုင်သေးသည့် အနေအထား။ ထို့ကြောင့် အဲဒီ
ကလေးမလေးကိုလည်း မွေးပဲ အားရင်အားသလို
စာခေါ်ခေါ်သင်ပေးနေရသေးသည်။

အခု အငယ်ဆုံးလေးက သုံးနှစ် ခွဲလောက်သာရှိသေးသည်မို့
မညိုအတွက် ကျောင်းကိစ္စ ရင် အေးရမလား မှတ်ပါတယ်၊ သူကတစ်မျိုး
ကျန်းမာရေး ဒုက္ခပေးချင်သည်။ ငယ်စဉ်တည်းက အကြီး နှစ် ယောက်ထက်စာရင်
ချူချာလို့ ဂရုတစိုက်နေလာရသော ကလေးလေးတဲ့လေ။

အခုလိုမျိုး ကိုယ့်ထက်ချို့တဲ့သူတွေ ကို လိုအပ်တဲ့နေရာလေးတွေ မှာ
တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးနေရတာ မွေး ကျေနပ်မိ၏ ။
ကိုကြီးထောက်ပံ့ထားသည့်ပိုက်ဆံတွေ ကို အကျိုးရှိသည့်နေရာ တွေ မှာ
ပြန်အသုံးပြုပေးတော့ ကိုကြီးအတွက်လည်း သံသရာမှာ ကုသိုလ်ရတာ ပေါ့လို့
ဖြေတွေး လေး နှင့် ဒီအစီအစဉ်ကို လုပ်မိထားခြင်း။

‘မနက်ဖြန် အစောပိုင်းကို ဦးသာအောင် ထောလာဂျီနဲ့ပဲ
မြို့ပေါ်လိုက်သွားကြပေါ့။ ဒီထက် တော့ အချိန်မဆွဲပါနဲ့တော့ မညိုရယ်၊
ကလေးလည်း ဝေဒနာခံစားနေရတာ မြန်မြန်သက်သာတော့ မညိုလည်း
မြန်မြန်စိတ်ချမ်းသာရတာ ပေါ့’

‘အင်းပါ မွေးရယ်၊ မညိုလေ မွေးကျေးဇူးတွေ ကို
ဘယ်လိုပြန်ဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး’

‘မလိုပါဘူး မညို၊ မျက်စိရှေ့မှာ အမြင်မတော် လို့
လုပ်ပေးသင့်တယ်ထင်လို့ တတ်နိုင်သ လောက်လေး ကူညီပေးရတာ ပါ’

မွေးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့မှ အတွေးတို့က ထွေလီကာလီ ဖြစ်ရသည်။ ကိုယ့်ဝင်ငွေ လေးနှင့်ကိုယ် ဖြစ်အောင်ဘယ်လိုလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ရင် အဆင်ပြေမလဲဆိုတဲ့ အတွေး မျိုးပါ။ သူ့ အထောက်အပံ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံးမယူမိအောင် ကြိုးစားနေပေမယ့် ခုလိုမျိုးလူမှုရေး ကိစ္စလေးတွေ ပေါ်လာတော့လည်း ကုသိုလ် ဖြစ်လုပ်မိသွားတာလေးတွေ ။ သူလည်း ကုသိုလ်ရ ကိုယ်လည်း ကုသိုလ် ရသည်မို့ ဒီငွေတွေ အလဟဿ ဖြစ်မသွားတာကတော့ အကောင်းဆုံးပေါ့။

*

‘မွေးပိုက်ဆံတွေ မ မရှိတော့ဘူး။ မွေး မွေးဘဝပျက်ပါပြီရှင်’

မွေး ငိုကြီးချက်မနှင့် ဗလုံးဗထွေးပြောမိတော့ ကိုကြီးခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားပုံရ သည်။

‘ဘယ်လို ဖြစ်ရတာ လဲ မွေးရယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပါဦး’

‘ကိုကြီးဆီမှာ အလုပ်စတင်တည်းက မွေးအကြောင်းတွေ ပြောပြထားခဲ့ဖူးပါတယ်။ မွေးမိဘတွေ ရဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်း လယ်လေးတွေ ရောင်းပြီး ရန်ကုန်တက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ’

‘သိတယ်လေ အဲဒီ ငွေတွေ ထဲကနေ ဒီနေ့ပဲ အခန်းငှားဖို့ စပေါ်သွားပေးမယ်ဆို၊ ကျန်တာတွေ က ရွာကအတူပါလာတဲ့အစ်ကိုတစ်ယောက်ဆီ အပ်ထားတယ်ဆို’

‘အဲဒီ အစ်ကိုဆိုတာ တကယ်တော့ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးသဘောပါ။ သွေးမတော် ပါဘူး။ အခု မွေး ငွေ တွေ ယူပြီး သူထွက်သွားပြီ’

တကယ်တော့ မွေး ဘဝပျက်မတတ်ငိုကြွေးနေရသော

အလိမ်ခံလိုက်ရသည့်ငွေပမာဏသည် ကိုကြီးတို့အတွက်တော့

ကလေးကစားသလောက်သာ ဖြစ်နေမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ မွေးမှာ ကတော့ အမေ

ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း ကျန်ခဲ့တဲ့လယ်လေးနဲ့ တိုက်ခံပျဉ်ထောင်အိမ်လေးကို

ရောင်းချပြီး မြို့မှာ တက်လမ်းရှာဖို့ အရဲစွန့်ထွက်လာနိုင်အောင်

အထောက်အပံ့ပေးနိုင်သည့် နောက်ဆုံးလက်ကျန်ငွေ လေး ဖြစ်သည်။

ကိုမင်းဒင်ဆိုတာကလည်း အရင်က မွေးတို့လယ်လေးမှာ

အလုပ်သမားအ ဖြစ် စားစားသောက် သောက် အတူနေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။

လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းပစ္စယများ ကို ရန်ကုန်တက်ဝယ်ယူပေးရသူမို့ ရန်ကုန်မြို့ဟာ

သူ့အတွက် အိမ်ဦးကြမ်းပြင်အနေအထား ဖြစ်၏ ။ အမေဆုံးတော့ သူပါ မြို့ပေါ်တက်

စီးပွားရှာချင်တယ်ဆိုပြီး မွေးနှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့တာ။

ရွာခံဘုန်းကြီးရှိသည့် တောရကျောင်းတိုက်လေးတစ်ခုမှာ

အတူတည်းပြီး မွေးနေ့ဖို့ အိမ်လေး တစ်လုံး ငှားရမ်းနိုင်ရန် လိုက်ရှာခဲ့ရတာ ။

ကိုမင်းဒင်ကတော့ မွေးအိမ်ငှားလို့ရသည်နှင့် သူ့အသိ လူ တစ်ယောက်ဆီမှာ

အလုပ်လုပ်ရင်းနေနိုင်ဖို့ ပြောထားသည်ဆိုပြီး မွေး သိထားခဲ့ရတာ ။

ရန်ကုန်ရောက်နေကာစ နှစ် ပတ်လောက်အတွင်း ၊ မွေးပိုက်ဆံလေးနှင့်

အဆင်ပြေနိုင်သည့် အိမ် ရှာမတွေ့ ခဲ့သေးပေမယ့် အလုပ်တစ်ခုတော့ ရခဲ့သည်။

ဆယ်တန်းအောင်တော့ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ရန်

မွေးရည်ရွယ်ချက်မရှိခဲ့ပေမယ့် ပညာရေး ကို ဆုံးခန်းတိုင်စေချင်ခဲ့သည့်အမေက

တက္ကသိုလ်ဆက်တက်စေခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း နယ်တက္က သိုလ်လေးမှာ

ရူပဗေဒအဓိကနှင့် ဘွဲ့ရသည်အထိ မွေး တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့ရသည်။

အဲဒီ ဘွဲ့ရဆိုတာလေးအားကိုးဖြင့် ရန်ကုန်မြေမှာ အလုပ်တစ်ခု

ရှာဖွေနိုင်ရန် မွေး ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်စုံစမ်းနေတုန်းမှာ ပဲ ကိုကြီးနှင့်ဆုံတွေ့ ခဲ့ရခြင်း

ဖြစ်သည်။

စတင် တွေ့ ဆုံခဲ့ရပုံလေးက မထူးခြားလှပါ။ သာမန်အချစ်ဝတ္ထုများ
ထဲမှအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကိုကြီးကားနှင့် မွေးကိုဝင်ပွတ်မိသလို ဖြစ်ကာ
မွေးခြေခေါက်လဲကျသွားရာမှ စတင်ခဲ့သည်။ ဆေးခန်းကို ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပေးကာ
လမ်းလျှောက်ဖို့ အဆင်မပြေခဲ့သည့် သုံးရက်လုံးလုံး မွေး
တည်းနေသည့်ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လာကြည့်ဖော်ရခဲ့သည်။ မွေး
အလုပ်တစ်ခုရှာနေမှန်းလည်း သိ သွားသဖြင့် သူပိုင်ဆိုင်သော လုပ်ငန်းများ ထဲမှ
စူပါမားကတ်တစ်ခုတွင် အရောင်းဝန်ထမ်းတစ်နေရာ အတွက် ခန့်ပေးထားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏ ။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဘွဲ့လေးတစ်ခုရရှိနှင့်တော့ ဒီအလုပ်လောက်ပဲ ရနိုင် မည်
မှန်း မွေးကြိုသိပြီးသားပါ။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကိုကြီးဟာ မွေးအတွက်
ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူတစ်ယောက်စာရင်း ဝင်သွား ခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

‘မွေး အိမ်ရှာတာ အဆင်ပြေရဲ့လား’

မွေး အလုပ်လုပ်သည့် မားကတ်အထိ လိုက်လာတတ်ကာ
စိုးရိမ်တကြီးမေးတတ်သည့် ကိုကြီး မျက်ဝန်းတွေ ကို မွေးအဲဒီ တုန်းတည်းက
ရိပ်စားမိခဲ့ပါသည်။

‘ရန်ကုန်မှာ က ငှားဖို့အတွက်ကိုတောင် အိမ်ဈေးတွေ က
တအားကြီးတယ်နော်။ မွေးအတွက်က တော် တော် လေး စဉ်းစားနေရလို့ပါ
ဦးစစ်မင်းရယ်’

‘ဟေး အဲဒီ ဦးစစ်မင်းဆိုတာကြီးက နားနဲ့လုံးဝ အဆင်မပြေဘူး၊ တစ်ခုခု
အစားထိုးကြည့်ပါ လား’

‘ရှင်’

‘ဟုတ်တယ်လေ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကိုယ်က မင်းထက်ဆယ်နှစ်
လောက်ကြီးတာ အသိသာကြီး ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဦးစစ်မင်းဆိုတာကတော့ နားထဲမှာ
အဆင်မပြေဘူးကွာ’

‘ဒီလိုဆို ဦးစစ်မင်းက မွေးအတွက် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို
အားကိုးလို့ရတာ မို့ ကိုကြီးလို့ ခေါ်မယ်လေ၊ အဆင်ပြေလား’

‘ကိုကြီး ဟုတ်လား ကောင်းသားပဲ၊ ဦးစစ်မင်းဆိုတာထက်စာရင်တော့
အများ ကြီး စိတ်ချမ်း သာတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုကြီးကို အားကိုးလို့ ရတယ်ဆိုတာ
မွေးလက်ခံထားတဲ့အတွက် ကိုကြီးဘက်က လည်းတစ်ခုလောက် ပြောချင်တယ်’

ကိုကြီးက မွေးအပေါ်မှာ တခြားသူတွေ အားလုံးထက်
ပိုသာဆက်ဆံတတ်မှန်းမြင်နေမသိနေ သော ဝန်ထမ်းတချို့ရဲ့ မျက်လုံးများ ကို
ကိုကြီးဂရုစိုက်ပေမယ့် မွေးကတော့ ဂရုစိုက်ရပါလိမ့်မည် ။

ထို့ကြောင့်

‘ကိုကြီး ပြောချင်တာထက် မွေးတစ်ခုလောက် အရင်ပြောပါရစေ၊
ဒီလိုမျိုး မွေးတို့စကားပြော နေတာကို တခြားဝန်ထမ်းတွေ ကလည်း မြင်နေရတော့
မွေး နောက်ကျောမလုံတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ပြီး တော့ မွေးက သူတို့လိုမျိုး
တကယ်တမ်းအင်တာဗျူးတွေ ဖြေ လျှောက်လွှာတွေ တင်ပြီးမှ ဒီအလုပ်ထဲ
ဝင်လာတာမဟုတ်တော့ နောက်ကွယ်မှာ မွေးကို တစ်ခုခုပြောဆိုကြမှာ မျိုး မွေး မ
ဖြစ်ချင်ဘူး’

‘မွေးကိုဘယ်သူပြောမှာ လဲ ပြောတဲ့သူကိုကြီးနဲ့ရှင်းခိုင်းလိုက်’

ဇွတ်တရွတ်လုပ်နေသော ကိုကြီးကို မွေးဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ
လက်မှိုင့်ချငေးစိုက်ကြည့် နေမိ၏ ။

‘ခုနက ကိုကြီးပြောမှာ ကို ဆက်ပါရစေ၊ အခု မွေး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တည်းနေတာလည်း တစ်လလောက်ရှိနေပြီ၊ မွေးစိတ်တိုင်းကျတဲ့အခန်းမျိုးလည်း ရှာမတွေ့ သေးဘူးဆိုတော့ ကိုကြီးဘက် ကပဲ မွေးနေဖို့ထိုင်ဖို့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးပါရစေ’

‘အို ကိုကြီး’

‘ဟုတ်တယ် မွေး ကိုကြီးစဉ်းစားနေတာ အဲဒီ ကိစ္စက အဓိပပဲ၊ ဒီလိုမျိုးကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မွေး ဘယ်လောက်တောင်ဆက်နေဦးမှာ လဲ၊ လောလောဆယ် တိုက်ခန်းတစ်ခု ကိုကြီးဝယ်ပေးမယ်၊ အဲဒီ မှာ နေပေါ့’

‘မ ဖြစ်ပါဘူး ကိုကြီးရယ်။ မွေး ကိုကြီး ပိုက်ဆံတွေ ကို မသုံးချင်ပါဘူး။ အခုလည်း အခန်းက လုံးဝရှာမတွေ့ သေးတာမျိုး မဟုတ်ပါ ဘူး။ ညနေကျရင်တောင် အခန်းတစ်ခန်းသွားကြည့်ဖို့ ပြောထားသေးတယ်။ အဲဒီ အခန်းလေးက တော့ မွေးမှာ ပါတာလေးတွေ နဲ့ စပေါ်တင်ပြီးငှားမယ်ဆို အဆင်ပြေပါတယ်။ ကျန်တဲ့ငွေကိုတော့ မုန့်ဆိုင်လေး ဖြစ် ဖြစ် ဘာလေး ဖြစ် ဖြစ် ဖွင့်မလားလို့လေ၊ ကိုကြီးတို့ရန်ကုန်မှာ လမ်းဘေးဆိုင်တွေ ပေါတာပဲဟာ၊ အဲလိုမျိုးလေ လုပ်ကြည့်မလားလို့’

‘မွေးက ကိုကြီးစကားကို နားမထောင်ဘူးနော်’

ကိုကြီးရဲ့လေသံက မှိန်ဖျော့သွားလျက် ကိုကြီးမျက်ဝန်းတွေ မှာ စိတ်မကောင်းခြင်း အရိပ် အယောင်တွေ ဖြတ်သန်းပြေးလွှားနေတာ မွေးမြင်နေရသည်။ ဒါပေမဲ့ မွေးလေ ကိုကြီးစေတနာ တွေ ကို လက်မခံပါရစေနဲ့။

‘ညနေ အလုပ်ဆင်းချိန်ကျရင် မားကတ်အောက်ထပ်က ကော်ဖီဆိုင်မှာ စောင့်နေ၊ ကိုကြီး လာကြိုမယ်’

‘အလုပ်ပြီးရင် မွေးက တိုက်ခန်းသွားကြည့်ရမှာ ကိုကြီးရဲ့’

‘ဘာ ဖြစ်သေးတုန်း၊ အဲဒီ နေရာကို ကိုကြီးလိုက်ပို့မှာ ပေါ့၊
အဲဒါလောက်လေးတော့ ကိုကြီး ကိုခွင့်ပြုပါ’

နောက်ဆုံးတော့လည်း မွေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရခြင်းဖြင့်
အဆုံးသတ်သွားတာပါပဲ။ အဲဒီ အတွက် ကိုကြီးရဲ့မျက်နှာမှာ ပွင့်လန်းသွားတဲ့
အပြုံးတွေ က တောက်ပဝင့်ကြွားလွန်းနေခဲ့သည်။

မွေးထက် ဆယ့်နှစ် နှစ် ကြီးသော ကိုကြီးက ခုမှ
အသက်သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ် မို့ ယောက်ျား တစ်ယောက်အတွက်
ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် အသင့်တော် ဆုံးအရွယ်လို့တောင် ပြောလို့ရ သည်။
ဥစ္စာလည်း ပြည့်စုံလိုက်တာမှ ကျိုကျိတက်၊ ပညာရေး ဘက်မှာ ဆိုလည်း
နိုင်ငံခြားကနေ စီးပွားရေး ပညာဘွဲ့ယူလာတာ၊ ရုပ်ရည်ကလည်း ဖြူသော
အသားမှာ နှာတံစင်းစင်း၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါး၊ ကြည်လင်သော မျက်ဝန်းတွေ က
လုပ်သမျှအရာတိုင်း အောင်မြင်စွာကျော်လွှားဖြတ်သန်းခဲ့မှန်း သိ သာလွန်းလှစွာ
တောက်ပနေတတ်တာ။

ကိုကြီး ပြန်သွားပြီးနောက်ပိုင်း ထမင်းစားရင်းနှင့်
ကိုကြီးအကြောင်းတွေ ကို တမြို့မြို့တွေ ၊ နေမိလျက် ချိုင့်ထဲက ထမင်းတစ်ဝက်ပင်
မကျိုးသေးတာကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်သတိထားမိတော့ မှ မွေးတစ်ယောက်တည်း
ရှက်ပြုံးလေး ပြုံးမိသေးသည်။

မွေးရဲ့ မသိစိတ်ထဲမှာ ကိုကြီးဝင်ရောက်နေခဲ့တာတော့
သေချာလွန်းနေခဲ့ပါပြီ။

*

တစ်လမ်းကျော်မှာ နေသော အိမ်ရှင်ဆီက သော့ တောင်းယူလျက်
မွှေးနှင့်ကိုကြီး နှစ် ယောက်သား ငှားမည့်အိမ်လေးဆီ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
ရှစ်ထပ်ကန်ထရိုက်တွင် ငါးလွှာမြောက် ဘယ်ဘက်အခန်း၊
မွှေးတစ်ယောက်တည်းနေဖို့အတွက်တော့ သင့်တော် သော အခန်းမျိုးလေး ဖြစ်
သည်။ ဆယ့်နှစ် ပေ ပေခြောက်ဆယ်၊ တစ်ခန်းလုံးကြွေပြားများ
အပြည့်ကပ်ပြီးသား၊ နောက်ဖေး မီး ဖိုချောင်တွေ လည်း အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီးသား။

မွှေးကတော့ ဒီအခန်းလေးကို တကယ်ပင်သဘောကျမိ၏ ။
ရပ်ကွက်အတွင်း ပိုင်းကို နည်း နည်းဝင်ရပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်လေးက
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် သန့်ပြန့်သည်။ မွှေးတတ်နိုင် သော အနေအထားနှင့်
ဒီလိုအခန်းမျိုးလေးရတာ ကပဲ ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းလွန်းနေခဲ့ပြီ။

‘အခန်းလေးက သန့်သားပဲ မွှေးရဲ့’

‘ဟုတ်တယ် ကိုကြီး၊ မွှေးလည်း သဘောကျတယ်။ မွှေးက
မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း နေမှာ ဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း
ကြည့်ရသေးတယ်လေ။ မွှေး လေ့လာမိသလောက်နဲ့ အိမ် ရှင်အပြောအရတော့ တော်
တော် လေး အဆင်ပြေတယ်။ ဒီအခန်းလေးကို ငှားလိုက်တော့မယ် ကို ကြီးရယ်၊
မနက်ဖြန်လည်း မွှေး နားရက်ဆိုတော့ စပေါ်လာပေးထားလိုက်မယ်လို့
စိတ်ကူးတယ်’

‘မွှေး ကောင်းမယ်ထင်ရင် လုပ်ပေါ့၊ ဒီအခန်းလေးကို ကိုကြီးလည်း
သဘောကျပါတယ်’

သို့ သော် မွှေး ဆန္ဒတွေ အပြည့်ဝခဲ့ပါ။ ယုံကြည်စွာ ထားရစ်ခဲ့သော
ကိုမင်းဒင်ကိုယ်တိုင်က မွှေး လက်ကျန်ငွေလေးတွေ ကို သိမ်းယူထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီ။

စပေါ်ငွေသွားပေးပြီး ပြန်လာသည့်နောက်ပိုင်း ကိုမင်းဒင်ကိုပါ
အိမ်လေးငှား ဖြစ်သွား ကြောင်း ပြောပြချင်သည့်ဆန္ဒနှင့်

ကျောင်းဝင်းအနံ့လိုက်ရှာပေမယ့် မတွေ့ ခဲ့ရပါ။ အရင်က ကျောင်းဝင်းထဲကနေ
တော် တန်ရုံအပြင်ပင်မထွက်တတ်သူ။ ရန်ကုန်က သူ့အသိဆိုသူ ညနေ
စောင်းချိန်တွင် လာခေါ်မှသာခဏတဖြုတ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ဘာလေး
ထွက်တိုင်တတ်သူ မို့ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ကိုမင်းဒင်ပျောက်နေသည့်အတွက်
ကပ္ပိယကြီးထံ မွေးသွားမိတော့မှ

‘မင်းဒင်တစ်ယောက်တည်း အထုပ်တွေ ဆွဲပြီး ထွက်သွားတာမြင်လို့
ဦးကြီးလှမ်းမေးတော့ သူ့အသိဆီမှာ သွားနေတော့မယ်၊ မွေးသိတယ်လို့ ပြောတာပဲ’

‘ဟင် မွေးမသိပါဘူး ဦးကြီးရယ်’

ကိုမင်းဒင်အသိဆိုသူရဲ့ လိပ်စာလည်း မရှိတာမို့ ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့လည်း
လမ်းစမမြင်ပါ။ မွေးကို အကြောင်းကြားခြင်းလုံးဝမရှိပါဘဲ မွေးသိပါတယ်လို့
ကပ္ပိယကြီးကို ပြောတာကရော ဘာ သဘောလဲ။ အတွေးတွေ ဇေဝဇပါနှင့်
မွေးအတွက်ပေးထားသော အခန်းလေးဆီ ပြန်လာမိတော့မှ မျက်စိထဲမှာ
တစ်ခုခုလိုနေသည်မို့ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေ့ကြည့်မိလျက်

‘ဟင် ပိုက်ဆံထုတ်ရော ပိုက်ဆံထုပ် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ’

မွေး အိပ်သည့်ကွပ်ပျစ်အောက်မှာ ထားသည့် အနီရောင်သားရေအိတ်
မရှိတော့ပါ။ မွေး မှာ ပါသမျှ ငွေအားလုံးအဲဒီ အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့တာ။ အဲဒီ
အိတ်ထဲမှာ ငွေတွေ ရှိမှန်းလည်း မွေး ရယ် ဘုန်းဘုန်းရယ် ကိုမင်းဒင်ရယ်ပဲ
သိထားတာ။ အခု မွေး ငွေအိတ်မရှိတော့။ ကိုမင်းဒင်က လည်း ကျောင်းကနေ
ထွက်ခွာသွားပြီပြောသည်။

မွေး ရင်တွေ တုန်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွား၏ ။
ကိုမင်းဒင်ထွက်သွား တာကို မြင်လိုက်သည်ဆိုသော ကပ္ပိယဦးကြီးထံ
အပြေးပြန်သွားမေးမိတော့မှ

‘ဟုတ်တယ်လေ မွေး၊ လာတုန်းက မွေးတို့နဲ့ပါလာတဲ့

သားရေအိတ်အနီရောင်ကို လက် တစ်ဖက်ကဆွဲပြီး ထွက်သွားတာပဲ’

ကပ္ပိယကြီးကို ဘာမှတောင် ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ နေရာမှာ တင် မွေး
ခြေထောက်တွေ ခွေလျက်ပုံကျသွားရသည်။ လုပ်ရက်လိုက်တာ။ မွေးမှာ ဒီငွေတွေ
သာမရှိတော့ရင် ဘယ်လိုမှ မရပ် တည်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူ အသိဆုံး။ ဒါနဲ့တောင်
နောက်ကျောဓားနဲ့ထိုးသည့်လုပ်ရပ်မျိုး လုပ်သွားနိုင် သော ကိုမင်းဒင်ကို မွေး
အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ မယုံကြည်နိုင်သေး။

‘အခု မွေးဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်တောင် မသိတော့ပါဘူး ကိုကြီးရယ်၊ မနက်ကပဲ
စပေါ်ငွေကလည်း သွားပေးခဲ့ပြီးသား ။ကျန်တဲ့လခတွေ ကိုတော့
မွေးပြောင်းလာတဲ့နေ့မှ ပေးမယ်လို့ ကတိခံခဲ့တာ’

‘အင်း ဒီလိုဆိုတော့ ကိုကြီး ကြားဝင်ရတော့မှာ ပဲ မွေး၊ ဒီတစ်ခါ
ကိုကြီးကူညီတာကို မွေး လက်ခံပေးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကြီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့လေ မွေး ငွေတွေ ကိုလည်း
ဒီလိုနည်းနဲ့တော့ အဆုံးမခံနိုင် ဘူး။ ကိုမင်းဒင်ကို မတွေ့ တွေ့ အောင် လိုက်ရှာဖို့
မွေး ဆုံးဖြတ်ထားတယ်’

‘ရန်ကုန်အကြောင်း ဘာမှ ဂဃနဏမသိသေးတဲ့ မွေးက
ဘယ်လိုရှာမလဲ၊ ပြီးတော့ သူက ဒီငွေတွေ ယူသွားပြီး တခြားနယ်တစ်ခုခုဘက်ကို
ပြေးရင်လည်း ပြေးမှာ ပေါ့၊ ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ် ပျောက်ရှာတာထက်တောင်
ဆိုးသွားဦးမယ်။ ဒီတော့ အဲဒီ ကောင်ကိုရှာတဲ့အလုပ်လည်း ကိုကြီးပဲ
တာဝန်ယူပါမယ်။ လောလောဆယ် မွေး လုပ်ရမှာ က အလုပ်ကိုပုံမှန်ဆင်း။
အိမ်ပြောင်းမယ်လို့ အရင်ကတည်းက သတ်မှတ်ထားတဲ့ရက်မှာ ပဲ ပြောင်း၊
မွေးအနားမှာ ကိုကြီးရှိတယ် ဟုတ်ပြီလား၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့’

ကိုကြီးက ဘာမှအားမငယ်နဲ့လို့ ပြောမှပင် မွေးရင်ထဲ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ

ပြည့်လျှံတက်လာ ကာ မျက်ဝန်းကမျက်ရည်တွေ တရစပ်စီးကျလာသည်။ မွေး
ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် ရှိုက်ကြီး တငင်ငိုကြွေးလိုက်မိ၏ ။ ကိုကြီးသာမရှိခဲ့ရင်
မွေးဘဝက တကယ့်ကို မတွေ့ ရဲစရာပါလား။

‘ကိုကြီး ကိုကြီးကို မွေး မွေးလေ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်
အဟင့်’

ငိုသံတွေ ကြားက ဗလုံးဗထွေးပြောမိသော မွေးစကားကို
ကိုကြီးသဘောပေါက် နားလည် စွာပင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်းက သူ့ရှေ့မှာ
ကိုယ်လုံးနွဲ့နွဲ့လေး တုန်ခါသွားသည်ထိ ငိုကြွေး နေသည့်မွေးအား ရင်ခွင်ထဲမှာ
ဖွဖွလေး ထွေးပွေ့ထားလိုက်မိ၏ ။

နွေးထွေးသော ရင်ခွင်ကျယ်၏ အထိအတွေ့ က
မွေးရဲ့အားငယ်စိတ်တွေ ကို လျော့ကျသွား စေတာမှန်ပေမယ့် ချော့သူရှိလျှင်
ပိုငိုတတ်သည့် ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် မွေးမျက်ရည်တို့က ပိုလို့တောင်
စီးဆင်းလာ၏ ။

‘မငိုပါနဲ့တော့ မွေးရယ်၊ ကိုကြီးကိုယုံလိုက်ပါနော်၊ မွေး ဘေးနားမှာ
ကိုကြီးအမြဲတမ်း ရပ် တည်ပေးမှာ မို့လို့ ဘယ်တော့မှ အားငယ်စိတ်မမွေးရဘူးနော်
ကြားလား’

ရင်ခွင်ထဲကနေ မရုန်းထွက်မိဘဲ ပိုလို့ကပ်ထားရင်း မွေး
ခေါင်းလေးညိတ်ပြမိသည်။ မွေး ယုံ ပါတယ် ကိုကြီးရယ်။

အခန်း(၃)

ခြံရှေ့မှာ ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေသော ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်ကို မွေးအိမ်ထဲကနေ လှမ်းမြင်နေတာ ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ ရှိပြီ။ ဘေးမှာ လည်း ဆိုင်ကယ်လေးတစ်စီးရပ်လို့၊ ဒီ ကောင်လေးကို အရင်က ဒီရွာလေးမှာ မမြင်တွေ့ဘူးပါ။ မွေးအတွက်တော့ မျက်နှာစိမ်းနေသော သူစိမ်းတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ခြံရှေ့မှာ ဘယ်ညာခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်လိုက် ခြံထဲကို လှမ်းပဲ့ကြည့်လိုက် လုပ်နေတာမို့ စိတ်ထဲက မသင်္ကာ ဖြစ်လာပြီး အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ မွေး ထွက်လာတာ မြင်တော့ ချာတိတ်မျက်နှာက စိတ်ချမ်းသာသွားပုံပါပဲ။

‘မင်းကို ခြံရှေ့မှာ မြင်နေတာကြာပြီ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

မွေး တမင်သက်သက်ပင် လေသံကို မာမာပြောပစ်လိုက်၏။ သို့ သော် ချာတိတ်လေးကမူ မွေးကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြုံးပြလျက်

‘မမက မမွေးပတ်လွှာလားဟင်’

ဟင် ဒီချာတိတ်က မွေးနာမည် ကိုတောင် အတိအကျသိနေပါလား။ ဒီရွာထဲမှာ လည်း တစ်ခါမှမမြင်ဘူးသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်က မွေးကို တရင်းတနှီး ပြောနေသည်မို့ နည်း နည်းတော့ ထူးဆန်းသွားမိသည်။

‘မင်းက ဘယ်သူလဲ’

‘ကျွန်တော် က ဒေးဒေးပါ။ မမညို လွှတ်လိုက်လို့ဗျ’

‘ဟင် မညို လွှတ်လိုက်တာ ဟုတ်လား၊ အငယ်မလေး ဘာ ဖြစ်လို့များလဲ’

မနေ့မနက်တည်းက တောင်ခြေက မြို့လေးဆီ မညိုတို့သားအမိဆင်းသွားကြတာ အခုချိန် အထိ ဘာသတင်းမှ မကြားရသေး။

ခုလည်း မညိုက ဒီကောင်လေးကို လွှတ်လိုက်တာဆိုတော့ မွေးစိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရတာ အမှန်။

‘အငယ်မက ဆိုးဆိုးရွားရွားတော့ ဘာမှမ ဖြစ်ပါဘူး မမ၊ မေမေက မမညိုတို့သားအမိ ရွာ ပြန်မယ်လုပ်တော့ ပင်ပန်းမှာ စိုးတာနဲ့ ကျွန်တော် တို့အိမ်မှာ ပဲ တည်းခိုင်းထားတာပါ။ ဒီနေ့လည်း ဆေးခန်းက ထပ်သွားပြရမှာ ဆိုတော့လေ’

‘မင်းကို ဒီသတင်းတွေ မညိုက လာပြောခိုင်းလိုက်တာလား၊ အိမ်ထဲ ဝင်ဦးလေ မောင်လေး’

ဒေးဒေးဆိုသော ကောင်လေးက မွေး ဖိတ်ခေါ်သံအဆုံးမှာ ခြံထဲသို့ စွတ်ကနဲ ဝင်လာသော ကြောင့် မွေးကပင် သူ့ကိုအမီနောက်က ပြန်လိုက်ခဲ့ရ၏ ။

‘ကျွန်တော် ခဏထိုင်မယ်နော် မမ’

‘ထိုင်လေ ရပါတယ်၊ ဒီထိတောင် သတင်းလာပို့ပေးရတာ ဆိုတော့ ကိုယ်က ချက်ချင်း မပြန် ခိုင်းပါဘူးကွယ်၊ ခဏနေဦး မင်းသောက်ဖို့ ကော်ဖီလေးတစ်ခွက် သွားဖျော်လိုက်မယ်’

မွေး ပြောပြောဆိုဆိုပင် နောက်ဖေးဘက်ထွက်လာခဲ့ပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက် ခပ်မြန်မြန်ဖျော် လိုက်သည်။

‘ပူပူလေး သောက်လိုက်ဦး၊ အပြင်မှာ ရာသီဥတုကလည်း အေးတယ်၊ ကိုယ်ကတော့ ကော်ဖီကြမ်းကို သကြားထည့်ပြီးပဲ သောက်တတ်လို့ အဲဒီ အတိုင်းပဲ ဖျော်ခဲ့တယ်ကွယ်’

‘ရပါတယ် မမ၊ ကျွန်တော် သောက်တတ်ပါတယ်’

ကော်ဖီပူပူကို တစ်ချက်နှစ် ချက် မှုတ်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းဖျားတွင် တွေ့ကာ တစ်ကျိုက်စုပ်ယူ သောက်လိုက်၏ ။

‘တကယ်တော့ မမဆီကို ဒီသတင်းတစ်ခုတည်း ပေးရုံတင်မဟုတ်ပါဘူး။

မမညို့၊ မမရဲ့ ခြံအလုပ်လေးတွေ ပါ ကူညီပေးလိုက်ပါဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာပါ’

‘ဟယ် မဟုတ်တာ။ မညို့တို့ကတော့ လုပ်ပြီ’

‘ကျွန်တော် ကလည်း အပင်စိုက်ရတာ ဝါသနာပါတယ်ဗျ။

မမညို့ပြောတာနဲ့တင် ကျွန်တော် က သွားမယ်တက်ကဲလုပ်နေတာလေ။

မမညို့တို့ရွာလေးကို ကျွန်တော် သဘောကျတယ်။ ပြီး တော့ အခု ကျွန်တော် ကူညီပေးရမယ့် ခြံပိုင်ရှင်မမကလည်း သဘောကောင်းတယ်ဆိုတော့ ပို တောင်ကြိုက်သေးတယ်’

‘မညို့တစ်ယောက်ကတော့ ခက်တော့တာပါပဲ’

မွေး ညည်းပြောလေးပြောမိလျှင် ကောင်လေးက သွားတက်လေးများ ပေါ်အောင် ရယ်လိုက်ပြီး

‘မခက်ပါဘူး မမရာ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း

အောင်စာရင်းထွက်ပြီးတည်းက အား နေတာဗျ။

တက္ကသိုလ်သွားမတက်ခင်အထိတော့ အေးအေးဆေးဆေးအချိန်ရတယ်’

‘မင်းက ဆယ်တန်းအောင်ထားတာလား’

‘ဟုတ် မမ၊ ဂုဏ်ထူးတစ်ခုပါတယ် မမ’

ထိုကောင်လေးနှင့်မွေးသည် အချိန်ခဏလေးအတွင်းမှာ ပင် စကားလက်ဆုံကျရင်း အဖွဲ့ ကျသွား၏ ။

‘ခြံအလုပ်က သိပ်မရှိပါဘူး၊ ပန်းပင်လေးတွေ ရေလောင်းဖို့ ပေါင်းတင်ပေးဖို့ မြေဩဇာကျွေး ဖို့လောက်ပါပဲ၊ ညနေဘက်မှ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်တောင်ရတယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း လုပ် ပေမယ့် အပင်တွေ ကများ တော့ မနိုင်နင်းဘူးပေါ့’

‘ဒါဆို ကျွန်တော် ခြံထဲ လျှောက်ကြည့်မယ်နော် မမ’

ပြောပြီးတာနှင့် ကောင်လေးက သွက်လက်စွာပင်ထလျက် အိမ်တံခါးဝနားထိ လျှောက် သွားသည်။

‘မမ လိုက်ပြလေ’

တံခါးနောက်မှ နောက်သို့ သမင်လည်ပြန်ကြည့်လျက် မွေးကိုကလေးတစ်ယောက်လို တောင်းဆိုပြန်သည်။ အင်းလေ ဘာထူးလဲ အသက်အားဖြင့်လည်း မွေးထက် တော် တော် ငယ်မှာ ပါ။ ပုံစံလေးကိုက ဘောင်းဘီတိုတိုနှင့် တီရှပ်နက်ပြာရောင်လေးကို အပေါ်က ဂျင်းဂျာကင်ပြာ ဖျော့ဖျော့လေး ထပ်ဝတ်ထားတာ ဆံပင်ကတော့ ဘေးခွဲခပ်ရှည်ရှည်လေးကို နားနှစ် ဖက်နောက်မှာ ညှပ်သိမ်းထားသည်။ အသားမဖြူမညိုနှင့် ထိုကောင်လေးသည် အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် မိန်းက လေးတစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေသေးတော့။

‘ဘာကြည့်နေတာလဲ မမရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပြရမှာ မဟုတ်လား’

‘ခြံထဲမှာ က ဘာမှတော့ထွေထွေထူးထူး ကြည့်စရာမရှိပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကြည့်ချင် ရင် ကိုယ်လိုက်ပြချင့်မယ်’

‘မမက နှင်းဆီတွေ ကို တော် တော် ကြိုက်တဲ့ပုံပဲနော်၊ ဒီတိုင်းအလှစိုက်ထားတာတောင် လုံးဝ တမျှော်တခေါ်ကြီး ကျွန်တော် ခြံစပ်နားသွားကြည့်မယ်နော် မမ’

ကောင်လေးက ပြောပြောဆိုဆို ခြံစပ်နားဘက်ဆီ အပြေးတစ်ပိုင်းလှမ်းသွား၏ ။ မွေးလည်း သူ့နောက်ကနေ ခပ်မြန်မြန်လိုက်ခဲ့ရပါသည်။

‘ဟွား ဟိုးအောက်ကို လှမ်းမြင်ရတယ်နော်။ ကျွန်တော် တို့မြို့ပြင်ဘက်က ရေနာနီလေးကို ဒီလိုအပေါ်စီးကမြင်ရမှ တော် တော်

လှမှန်းသိတော့တယ်။ ထင်းရှူးပင်အုပ်ကိုလည်း မြင်ရတယ်။ ဒီ ရွာလေး တော် တော် သာယာမှန်းသိပေမယ့် ဒီလောက်လှတဲ့ ရှုခင်းက မမ ခြံအနောက်ဘက်မှာ ရှိ နေမှန်းတော့ တော် ရုံလူသိမယ်မထင်ဘူး။ ကျွန်တော် ကံကောင်းတာပေါ့နော်’

‘ဒီရှုခင်းကိုမြင်ခွင့်ရတာ လေးနဲ့ပဲ မင်းက တော် တော် ကံကောင်းတဲ့သူ ဖြစ်သွားရောလား’

‘ကျွန်တော့်ဝါသနာက ပန်းချီဆွဲတာဗျ။ ဒီနေရာလေးကို ရောက်ရောက်ချင်း မမရဲ့ပန်းခင်း ကြီးကို မြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော် အရင်ဆုံးတွေ မိတာက ပန်းချီဆွဲလို့ သိပ်ကောင်းမယ့်နေရာလေးပဲ လို့လေ။ ဒါနဲ့ မမရယ် ဒီရှုခင်းကို မြင်ခွင့်ရရုံ တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ကျွန်တော် ကံကောင်းတာမဟုတ် ဘူး’

‘ဒါဆို နောက်ရှိသေးတယ်ပေါ့’

‘အင်း ရှိသေးတယ်’

‘ဘာများ လဲ’

မွှေး မေးမိတာကို ကောင်လေးက မဖြေဘဲ မျက်လုံးပေါက်လေးများ ပျောက်သွားသည်ထိ ဟက်ဟက်ပက်ပက် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ကာ ခေါင်းလေးတခါခါနှင့် မွှေးကို ကျောပေးသွားသည်။

အမယ် သူကပဲ လူကြီးကို စသလို နောက်သလို လုပ်နေပြန်သေးသည်။ စိတ်က ထိုသို့ တွေ့ မိသော် လည်း မွှေးနှုတ်ခမ်းများ ကတော့ ပြီးနေခဲ့သည်။

ချစ်ဖို့ကောင်းသော ကလေးလေးပါပဲ။

ဟိုတစ်နေ့ညနေက ပန်းခင်းကို နှစ်

ယောက်အတူရေလောင်းပေါင်းသင်ပြီး ကောင်လေး ပြန်သွားခဲ့သည်။ သူ့ဆိုင်ကယ်လေးနှင့်သူလာတာမို့ အဆင်ပြေပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် လည်း ကောင်လေး ရောက်လာဦးမလားလို့ စောင့်ကြည့်နေသေးမိပေမယ့် ပေါ်မလာ။

တစ်ရက်တည်းနှင့် ထိုကောင်လေး လန့်သွားပြီနဲ့တူသည်။ မနက်စာကို ပေါင်မုန့်မီးကင်နှင့် ကော်ဖီသောက်ရင်း ဒေးဒေးဆိုသော ကောင်လေးအကြောင်း မွေး တွေးနေမိသည်။ မျက်ဝန်း အလျားရှည်ရှည်လေးက ရယ်လိုက်တိုင်း ပိတ်ပိတ်သွားတဲ့အတွက် အဲဒီ ကောင်လေးကို ပိုလို့ ကလေးဆန်ပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းသွားစေသည်။

အသက်ကလည်း ဆယ့်ခြောက်နှစ် စွန်းစွန်းလေးပဲ ရှိသေးတာမို့ ထိုကောင်လေးဆီမှာ နုပျို ခြင်းတက်ကြွခြင်းတွေ အပါအဝင် ဆယ်ကျော်သက်လူငယ်လေးတစ်ယောက်၏ တဇွတ်ထိုးနိုင်မှု လေးတွေ ကိုလည်း မွေး သတိထားမိပါသည်။

ဒေးဒေးအကြောင်း တွေးနေရင်းနဲ့မှ မညှို့တို့သားအမိတွေ ကိုလည်း သတိရမိသေးသည်။ သူတို့လည်း ပြန်မလာကြသေး။ အငယ်မလေး ကျန်းမာရေး အခြေအနေလည်း မွေး ဘာမှ မသိရ ပါ။

အဆင်မှပြေကြရဲ့လားမသိ။ ညက ကိုကြီးဖုန်းဆက်ပြီး ငွေပို့လိုက်မည့်အကြောင်း ပြော သည်။ ဒီကိုရောက်ခါစကတော့ တစ်လတစ်ခါ ငွေပို့ပေးတတ်ပေမယ့် မွေး အတန်တန်တားလွန်း သော ကြောင့် ခုဆို ကိုကြီးက သုံးလတစ်ခါမှသာ ပို့တော့သည်။ ဖုန်းဆက်တိုင်းလည်း မွေး ခေါင်း မမာသင့်ကြောင်းတွေ အထပ်ထပ်ပြောနေတတ်ပြန်သေး၏ ။

မပတ်သက်ချင်တော့ပေမယ့် မတတ်သာသေးသည့်အခြေအနေမို့သာ မွေး ဒီလောက် အထိ လိုက်လျောနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုကြီး ငွေပို့လိုက်ပြီဆိုရင်တော့ ဒေးဒေးတို့မြို့လေးဆီက ဘဏ်မှာ မွှေး
ငွေသွားထုတ်ရမှာ မို့ မညှိတို့နှင့်တွေ့ ချင်တွေ့ လို့ရနိုင်သည်။ ဒေးဒေးတို့လိပ်စာကို
ဦးသာအောင် သိချင်သိနေနိုင် တာပဲလေ။

ဒီနေ့က ဘဏ်ပိတ်ရက်မို့ မြို့ပေါ်မသွား ဖြစ်သော် လည်း
မနက်ဖြန်တော့ ဦးသာအောင် ဈေး အထွက်မှာ တစ်ခါတည်းလိုက်သွားဖို့
စဉ်းစားထားသည်။

‘မမရေ မမ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးပါဦး’

ကိုယ့်အတွေး နှင့်ကိုယ် နှစ်မျောနေစသ် ခြံဝမှ အသံစာစာလေးကြောင့်
အတွေးတွေ တစ် ဝက်တစ်ပျက် ဖြစ်သွားရသည်။ ဒီအသံဟာ ဒေးဒေးဆိုသော
ကောင်လေးအသံ မဟုတ်ဘူးလား။

‘ဟဲ့ ကောင်လေး အထုပ်အပိုးတွေ နဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်လာတာတုန်း’

ခြံတံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် မွှေး
မျက်လုံးလေးပြူးသွား ရသည်။ ဆိုင်ကယ်ကို ခြံစည်းရိုးနှင့်ကပ်လျက်
ဒေါက်ထောက်ရပ်ထားပြီး ဘေးမှာ လည်း ခရီး ဆောင်အိတ်ကြီးတစ်လုံးနှင့်
ဒေးဒေးကို မွှေး နားမလည်နိုင်စွာ မေးမိသည်။

‘ဘယ်လို ဖြစ်လာရမှာ တုန်း မမရဲ့၊ ဟိုနေ့က
မမတို့ခြံနောက်အစပ်နားလေးမှာ သစ်သား အိမ်လေးတစ်လုံး တွေ့ တယ်လေ’

‘အင်း ဟုတ်တယ်လေ၊ ကင်းစောင့်တဲ့သဘောမျိုးလေးပါ။ အရင်
ခြံစောင့်ကြီးနေသွားတာ လို့ ပြောတာပဲ၊ အဲဒါ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ’

‘အဲဒီ အိမ်လေးမှာ ကျွန်တော် နေချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့်
အိမ်ကိုတစ်ခါတည်းပြောပြီး အဝတ်အစားတွေ ပါ ယူခဲ့တာလေ မမရဲ့
ခြံလေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ရင်းနဲ့ပေါ့’

ကောင်လေးအဖြေစကားကြောင့် မွေးမျက်လုံးတွေ
ပြူးသထက်ပြူးကျယ်သွားရသည်။

ဘယ်လို ကောင်လေး လဲ။ သူများ အိမ်ကို သူက နည်းနည်း
ကြိုတင်ခွင့်မတောင်းဘဲ ပြုန်းဆို ရောက်လာပြီး နေမယ်ဆိုပါလား။

‘မင်းနေချင်တယ်ဆိုတိုင်း ငါက ခွင့်ပြုမယ်များ ထင်နေလား’

မွေးအသံက ခပ်မာမာပြတ်ပြတ် ထွက်သွားတာမို့ ပြီးနေသော
ကောင်လေး နှုတ်ခမ်းထူထူ လေးတွေ တင်းတင်းစေ့စပိတ်သွား၏ ။
ဒီလိုမျိုးအဖြေစကားကို ဒီကောင်လေး မျှော်လင့်ခဲ့ပုံမရပါ။

‘မမက ခွင့်မပြုဘူးလားဟင်၊ ကျွန်တော် က မေမေ့ကို တော် တော်
လေးပြောပြီးမှ ခွင့်ပြု ချက်ရလာတာကို’

‘နေပါဦး မေးစမ်းပါရစေ မင်းက ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီမှာ နေချင်တာတုန်း’

‘ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲချင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ မမကိုလည်း ကူညီချင်လို့ပါ။
စားဖို့သောက်ဖို့ကို လည်း ရွာထဲက ထမင်းဆိုင်မှာ ပဲ ကျွန်တော် အဆင်ပြေသလို
စားပါ့မယ်၊ အဓိကက ဒီခြံထဲမှာ ကျွန် တော် နေခွင့်ရဖို့ပါပဲ၊ မမ ခွင့်ပြုပေးပါနော်’

‘ခက်တော့တာပဲကွယ်၊ ဒီမှာ က ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း နေတာလေ။
မင်းအတွက် အဆင်မပြေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ခြံအတွက်
ကူဖော်လောင်ဖက်ရလို့ တစ်မျိုးကောင်း ပေမယ့်ပေါ့’

‘ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်တော့်ကို လက်ခံပေးပါ မမရယ်၊ ဒီပုံစံကြီးနဲ့
ကျွန်တော် မြို့ပြန်သွားရင် မေမေတို့က ဂိုဏ်းပြောကြမှာ ။ ကျွန်တော် က အဲဒီ
ခြံရှင်အစ်မကြီးက သိပ်သဘောကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်
ပန်းချီဝါသနာပါတာကိုသိလို့ ခွင့်ပြုပေးလိုက်တာလို့ ပြောခဲ့တာ’

ဒေးဒေးက သူ့အိမ်ကို အပိုင်ချည်ပြီးတုပ်ပြီးပြောကာ

ထွက်လာခဲ့သည့်ပုံပါပဲ။ မွေး သက် ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

‘မမသာ လက်မခံရင် ကျွန်တော် အိမ်လည်းမပြန်ဘူး၊ လမ်းပေါ်မှာ ပဲ
လျှောက်သွားနေ လိုက်မိမှာ ’

‘အောင်မာ မင်းက ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား’

‘ခြိမ်းခြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့၊ မမ သနားစိတ်ဝင်လာပြီး
ခေါ်ထားအောင် ပြော တာပါ’

မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့် ပြောနေသော ကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး မွေး
ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်မိသည်။ ပြောနေပုံလေးကိုက မျက်နှာလေးညှိုးလျက်
လေသံတိုးဖျော့ဖျော့လေး။

‘ကဲ ဘယ်အတိုင်းအတာလောက်အထိ နေမယ်လို့များ စိတ်ကူးထားလဲ
ကိုယ်တော် ချော’

‘ဟား မမ ခွင့်ပြုလိုက်တာပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား ဟား
ဝမ်းသာလိုက်တာမမရယ်’

ပြောပြောဆိုဆို အထုပ်ကိုလက်တစ်ဖက်ကဆွဲရင်း သူက အရင်ခြံထဲ
စွတ်ခနဲ ဝင်သွား တာမို့ မွေးမှာ နောက်ကအပြေးလိုက်ခဲ့ရပြန်သည်။

သစ်သားအိမ်လေးရှေ့ရောက်တော့ သူက လက်ထဲမှအထုပ်ကို
အိမ်ရှေ့ခုံတန်းလေးပေါ် တင်လိုက်ပြီး

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မမရာ’

‘ကျေးဇူးတင်တာတွေ မတင်တာတွေ ထက် မင်းဒီမှာ နေဖို့
ပြင်ရဆင်ရဦးမှာ လေ၊ အရင်က ခြံ စောင့်ကြီးသုံးခဲ့တဲ့ အိပ်ရာခင်းတွေ
ခေါင်းအုံးတွေ စောင်တွေ တော့ ရှိဦးမှာ ပါ။ ကျန်တာတွေ ကို ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ’

‘ဟာ ရပါတယ်ဗျာ၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော် နေလို့ရရင်

ပြီးတာပဲပေါ့၊’

‘ဪ ခီလောက်လွယ်သလား၊ လူတစ်ယောက်နေဖို့ ပြင်ဆင်ရတာ ဘယ်လောက် လက်ဝင်လဲ မသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်’

‘ဒီလိုဆိုလည်း မမဆီကပဲ အကူအညီတောင်းရတာ ပေါ့ဗျာ’

‘အေး သိပ်ကောင်းတယ်နော် မင်းသဘောနဲ့မင်း

အတင်းအကျပ်လာလည်းနေသေးတယ်၊ ကျုပ်က

အားလုံးလိုက်လုပ်ပေးရမယ်ဆိုတော့ တော် တော် လည်း တရားတာပဲ’

‘မမကလည်း နည်းနည်း လောက် အကူအညီတောင်းတာပါဗျာ အဲဒီ လိုကြီး စိမ်းစိမ်းကား ကား မပြောပါနဲ့ ကဲ ပြော အခုကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

‘မလိုသေးပါဘူးရှင် ညနေမှသာ ပန်းပင်ကိစ္စတွေ လုပ်ရမှာ ပါ။ ဒါနဲ့ မင်းမနက်စောစောရော စားပြီးခဲ့ရဲ့လား’

‘ဟား မမပြောမှပဲ သတိရတော့တယ်၊ ညကတည်းက မမဆီ လာနေရမှာ ကိုတွေ ပြီး စား လို့လည်းမရဘူး၊ အိပ်လို့လည်း မပျော်ဘူး ဖြစ်နေတာလေ၊ ခုမှ ဆာလာသလိုလိုပဲဒ

ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြနေသော ဒေးဒေးကိုကြည့်ပြီး မွေး စိတ် ထဲမှာ မောင်လေးတစ်ယောက်လိုချစ်ခင်ကြင်နာစိတ်လေး ဝင်လာခဲ့သည်။

‘ပေါင်မုန့် မီးကင်ကြိုက်တတ်ရင် လာစားလှည့်၊ ကော်ဖီလည်း ဖျော်ထားတယ်’

မွေး ခပ်တည်တည်ပြောပြီး အိမ်လေးရှေ့မှ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ နောက်ကနေ လိုက် ပါလာသော ကောင်လေးခြေသံကိုကြားမှ မွေးပြီးလိုက်မိသေးသည် ထင်၏ ။

